Υπόθεση C-318/92 P

Andrew Macrae Moat
κατά
Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

«Προδήλως αβάσιμη και απαράδεκτη αναίρεση»

Διάταξη του Δικαστηρίου της 1ης Φεβρουαρίου 1993 ..... I - 481

Περίληψη της διατάξεως

1. *Αναίρεση — Αναφορά στην αίτηση των νομικών λόγων και επιχειρημάτων — Ανεπαρκής προσδιορισμός του λόγου αναιρέσεως — Απαράδεκτο*
   (Κανονισμός Διαδικασίας του Δικαστηρίου, άρθρο 112 § 1)

2. *Αναίρεση — Λόγοι αναιρέσεως — Εσφαλμένη εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών — Απαράδεκτο*
   (Πρωτόκολλο περί του Οργανισμού του Δικαστηρίου ΕΟΚ, άρθρο 51)

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 1ης Φεβρουαρίου 1993 *

Στην υπόθεση C-318/92 P,

Andrew Macrae Moat, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Βρυξελλών, εκπροσωπούμενος αρχικώς από τον δικηγόρο Eric Moons

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

και κατόπιν από τον Luc Govaert, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τη δικηγόρο Lucy Dupong, 14 A, rue des Bains,

αναιρεσείων,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένης από τον Thomas F. Cusack, νομικό σύμβουλο, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Roberto Hayder, εκπρόσωπο της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

αναιρεσίβλητης,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως που ασκήθηκε κατά της διατάξεως που εξέδωσε στις 22 Μαΐου 1992 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (τέταρτο τμήμα) στην υπόθεση T-72/91, Andrew Macrae Moat κατά Επιτροπής,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους O. Due, Πρόεδρο, K. N. Κακούρη, G. C. Rodríguez Iglesias, M. Zuleeg και J. L. Murray, προέδρους τμήματος, G. F. Mancini, R. Joliet, F. A. Schockweiler, J. C. Moitinho de Almeida, F. Grévisse, M. Díez de Velasco, P. J. G. Kapteyn και D. A. O. Edward, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: G. Tesauro
γραμματέας: J.-G. Giraud

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα,

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 24 Ιουλίου 1992, ο A. M. Moat άσκησε, δυνάμει του άρθρου 49 του Πρωτοκόλλου περί του Οργανισμού του Δικαστηρίου της ΕΟΚ και των αντιστοίχων διατάξεων των Πρωτοκόλλων περί του Οργανισμού του Δικαστηρίου της ΕΚΑΧ και του Δικαστηρίου της ΕΚΑΕ, αναίρεση κατά της διατάξεως του Πρωτοδικείου της 22ας Μαΐου 1992, Τ-72/91, Moat κατά Επιτροπής (Συλλογή 1992, σ. II-1771), με την οποία το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή του A. M. Moat που είχε ως αντικείμενο να διαταχθεί η Επιτροπή να προβεί στην προαγωγή του αναιρεσείοντος στον βαθμό Α 3, και στη χορήγηση μισθού αντίστοιχου προς τον εν λόγω βαθμό, αναδρομικά από την 1η Δεκεμβρίου 1986, και να υποχρεωθεί το ίδιο αυτό θεσμικό όργανο στην καταβολή αποζημιώσεως.

2 Το Πρωτοδικείο, με την εν λόγω διάταξη, απέρριψε την προσφυγή του Moat ως απαράδεκτη.

3 Ο Moat ζητεί την ακύρωση της διατάξεως αυτής και ζητεί επίσης να καταλογιστούν στην Επιτροπή οι πράξεις που διέπραξε κατά παράβαση των διατάξεων του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των Υπαλλήλων και να υποχρεωθεί αυτή σε χρηματική ικανοποίηση και αποζημίωση του αναιρεσείοντος για την ηθική βλάβη και υλική ζημία που αυτός υπέστη εξ αιτίας των εν λόγω πράξεων.

4 Προς στήριξη της αναιρέσεώς του, ο αναιρεσείων προβάλλει δύο κυρίους λόγους και έναν επικουρικό.

5 Ο πρώτος λόγος αναιρέσεως αφορά τον τρόπο κατά τον οποίο το Πρωτοδικείο ερμήνευσε το αντικείμενο των ενστάσεων του αναιρεσείοντος της 14ης Φεβρουαρίου 1991 και της 25ης Απριλίου 1991. Το Πρωτοδικείο, κηρύσσοντας τη σχετική με τις εν λόγω δύο ενστάσεις προσφυγή απαράδεκτη, παρερμήνευσε την έννοια της βλαπτικής πράξεως που διαλαμβάνεται στα άρθρα 90, παράγραφος 2, και 91, παράγραφος 1, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των Υπαλλήλων.

6 Ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως αναφέρεται στη διαπίστωση του Πρωτοδικείου ότι η προσφυγή, καθόσον αφορά την ένσταση της 14ης Φεβρουαρίου 1991, ήταν εκπρόθεσμη και, κατά συνέπεια, απαράδεκτη. Παρ' όλον ότι ο αναιρεσείων ομολογεί ότι το Πρωτοδικείο δεσμεύεται από τη νομολογία του Δικαστηρίου ως προς τον επιτακτικό χαρακτήρα των προθεσμιών ασκήσεως προσφυγής, θεωρεί ότι κακώς το Πρωτοδικείο δεν εξέτασε τους λοιπούς λόγους δημοσίας τάξεως που είχε προβάλει. Κατά τον αναιρεσείοντα, η επιείκεια και/ή το φυσικό δίκαιο έπρεπε να οδηγήσουν το Πρωτοδικείο σε διαφορετική απόφαση.

7 Στο πλαίσιο του επικουρικού λόγου αναιρέσεως, ο αναιρεσείων υποστηρίζει «ότι οι διάφορες συνεδριάσεις της διυπηρεσιακής ομάδας, καθώς και οι διάφορες επαφές που είχε με το τμήμα του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως της Επιτροπής, κατόπιν προσκλήσεως του τελευταίου, συνιστούν νέα πραγματικά περιστατικά ικανά να δικαιολογήσουν παράταση της προθεσμίας ασκήσεως της προσφυγής».

8 Η Επιτροπή ζητεί να κηρυχθεί η αναίρεση απαράδεκτη λόγω του ότι αυτή δεν προσδιορίζει προσηκόντως τα νομικά ζητήματα επί των οποίων στηρίζεται.

9 Δυνάμει του άρθρου 119 του Κανονισμού Διαδικασίας, το Δικαστήριο μπορεί, κατά πάσα στάση της δίκης, να απορρίψει την αναίρεση όταν αυτή είναι προδήλως απαράδεκτη ή προδήλως αβάσιμη.

10 Όσον αφορά τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, κατά τον οποίο το Πρωτοδικείο παρερμήνευσε την έννοια της βλαπτικής πράξεως, παρατηρείται καταρχάς ότι, κατά το μέτρο που το αντικείμενο της προσφυγής αφορούσε την ένσταση της 14ης Φεβρουαρίου 1991, το Πρωτοδικείο περιορίστηκε στο να κηρύξει απαράδεκτη την προσφυγή με την αιτιολογία ότι αυτή είχε ασκηθεί μετά την παρέλευση της προβλεπόμενης στο άρθρο 91, παράγραφος 3, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των Υπαλλήλων προθεσμίας. Επ' αυτού του σημείου, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

11 Παρατηρείται, περαιτέρω, ως προς την ένσταση της 25ης Απριλίου 1991, ότι το Πρωτοδικείο επισήμανε ότι, κατά τις ίδιες τις δηλώσεις του αναιρεσείοντος, αυτός δεν ζητούσε την ακύρωση καμιάς πράξεως. Επ' αυτού του σημείου, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως πρέπει, επομένως, να απορριφθεί ως αβάσιμος.

12 Τέλος, κατά το μέτρο που ο αναιρεσείων είχε, με την ένστασή του της 25ης Απριλίου 1991, ζητήσει αποζημίωση προς αποκατάσταση της ζημίας που θεωρούσε ότι υπέστη λόγω των σφαλμάτων και παραλείψεων της Επιτροπής, το Πρωτοδικείο ορθώς διαπίστωσε ότι η εν λόγω συμπεριφορά δεν μπορούσε, λόγω του ότι δεν παρήγαγε έννομα αποτελέσματα, να χαρακτηριστεί ως βλαπτική πράξη και ότι η διοικητική διαδικασία όφειλε να αρχίσει, σύμφωνα με το άρθρο 90, παράγραφος 1, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως, με αίτηση του ενδιαφερομένου καλούσα την αρμόδια για τους διορισμούς αρχή να αποκαταστήσει την εν λόγω ζημία. Επ' αυτού του σημείου, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως πρέπει, κατά συνέπεια, να απορριφθεί και αυτός ως αβάσιμος.

13 Όσον αφορά τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, κατά τον οποίο το Πρωτοδικείο όφειλε να εκδώσει διαφορετική απόφαση επί του παραδεκτού της σχετικής με την ένσταση της 14ης Φεβρουαρίου 1991 προσφυγής, υπενθυμίζεται ότι, κατά το άρθρο 112, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας, το δικόγραφο της αναιρέσεως πρέπει να περιέχει τους προβαλλόμενους νομικούς λόγους και επιχειρήματα.

14 Με την αναίρεσή του, ο αναιρεσείων περιορίστηκε στο να επισημάνει ότι το Πρωτοδικείο όφειλε να ερμηνεύσει διαφορετικά το άρθρο 91, παράγραφος 3, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των Υπαλλήλων για λόγους επιείκειας και/ή φυσικού δικαίου, χωρίς καμία άλλη συναφή διευκρίνιση. Ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως πρέπει, επομένως, να απορριφθεί ως απαράδεκτος.

15 Όσον αφορά τον επικουρικώς προβαλλόμενο λόγο αναιρέσεως, αρκεί η διαπίστωση ότι ο αναιρεσείων δεν προβάλλει κανένα νομικό επιχείρημα προς στήριξη της απόψεως ότι τα αναφερθέντα από αυτόν πραγματικά περιστατικά δικαιολογούσαν παράταση της προθεσμίας ασκήσεως της προσφυγής. Δεδομένου ότι, δυνάμει του άρθρου 51 του Πρωτοκόλλου περί του Οργανισμού (ΕΟΚ) του Δικαστηρίου, η αίτηση αναιρέσεως περιορίζεται σε νομικά ζητήματα, ο επικουρικός λόγος πρέπει, κατά συνέπεια, να απορριφθεί και αυτός ως απαράδεκτος.

16 Επομένως, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 119 του Κανονισμού Διαδικασίας, η αναίρεση του A. M. Moat πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως αβάσιμη, ως προς τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, και, ως προδήλως απαράδεκτη, κατά τα λοιπά.

Επί των δικαστικών εξόδων

17 Κατά το άρθρο 69 του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Σύμφωνα όμως με το άρθρο 70 του Κανονισμού Διαδικασίας, προκειμένου περί προσφυγών υπαλλήλων των Κοινοτήτων, τα όργανα φέρουν τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν. Ωστόσο, δυνάμει του άρθρου 122 του Κανονισμού Διαδικασίας, το άρθρο 70 δεν έχει εφαρμογή επί των αναιρέσεων που ασκούν υπάλληλοι ή μέλη του λοιπού προσωπικού κατά του οργάνου στο οποίο ανήκουν. Επειδή ο A. M. Moat ηττήθηκε, πρέπει, επομένως, να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα της κατ' αναίρεση δίκης.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

2) Καταδικάζει τον A. M. Moat στα δικαστικά έξοδα της κατ' αναίρεση δίκης.

Λουξεμβούργο, 1η Φεβρουαρίου 1993.

Ο Γραμματέας
J.-G. Giraud

Ο Πρόεδρος
O. Due